

Arrest

nr. 199 005 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: Zavelbaan 66
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 december 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2015 met refertenummer 59206.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 30 januari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 17 juni 2015 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenen beweren te zijn vrijgesteld van de verplichting een kopie van het vereiste identiteitsdocument voor te leggen. Ze halen aan dat ze geen nationaal paspoort kunnen bekomen gezien de regelgeving in Rusland stelt dat iedere burger van de Russische Federatie enkel aanspraak kan maken op een paspoort, vanaf de leeftijd van 14 jaar en mits een domicilie op het Russische grondgebied.

Betrokkenen verwijzen daarvoor naar de website www.fms.gov.ru.

Er dient te worden opgemerkt dat dit de website is van de Federale Migratiedienst van Rusland, waarvan het hoofdkantoor zich in Moskou bevindt. Deze voorwaarden gelden voor Russische onderdanen die zich in Rusland bevinden en die een paspoort willen aanvragen. Betrokkenen bevinden zich echter momenteel in België en kunnen zich aldus wenden tot de Russische ambassade te Brussel. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Betrokkenen tonen niet aan dat ze een paspoort, gelijkwaardige reistitel of identiteitskaart hebben aangevraagd bij de Russische ambassade.

Betrokkenen tonen niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkenen vrijgesteld zouden zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.”

1.3. Op dezelfde datum wordt aan eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (1), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat;

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.09.2014.”

1.4. Eveneens aan tweede verzoekster wordt op 17 juni 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

+ minderjarige kinderen (...), geboren op 25.06.1998, nationaliteit Russische Federatie en (...), geboren te Rostov on don op 10.08.1999, nationaliteit Russische Federatie wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (1), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 26.09.2014.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting leggen verzoekers "verklaringen (mondeling opmerkingen)" neer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het neerleggen van een nota met opmerkingen of een pleitnota ter terechtzitting door de verzoekende partijen geen stuk is dat door het procedurereglement wordt voorzien. Deze "verklaring" dient dan ook uit de debatten worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing. Zij betoogt dat verzoekers geen belang hebben bij de bevelen om het grondgebied te verlaten, nu de verwerende partij ertoe gehouden is na vernietiging nieuwe bevelen af te geven.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij evenwel afstand van deze exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Naar luid van artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie. Het eerste middel, zoals aangevoerd in de synthesememorie, luidt als volgt:

“Middelen

Vorderingen tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing:

Schending van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurdhandelingen artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991

De verwerende partij steunt haar beslissing op enkele huidige voorwaarden van de website www.fms.gov.ru. Nochtans die website bevat andere huidige voorwaarden die kunnen bevestigen dat de verzoekers die hun onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze hebben aangetoond.

1. Schending van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurdhandelingen artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 Schending en artikel 62 van de Vreemdelingenwet De verzoekende partij merkt op dat, waar verwerende partij in de eerste bestreden beslissing enerzijds uitdrukkelijk stelt dat in aanvraag ontbreekt

geldige motivering, die vrijstelt van de verplichting om kopieën van de documenten neer te leggen die identiteit aantonen:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaatbetrokkenen vrij te stelen van deze voorwaarde..."

En zij anderzijds blijft terugkomen op de voornoemde motivering die vrijstelt van verplichting om de om de kopieën van de documenten neer te leggen die identiteit aantonen, in de eerste bestreden beslissing, wordt niet in acht genomen en niet aanvaard door de diens van de verwerende partij:

"...De motivering waarom betrokkenen vrijgesteld zouden zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst."

Met deze, verwerende partij in eerste bestreden beslissing, verwerpt iets wat werkelijk niet bestaat. Dit roept op voor ernstige tegenstrijdigheid. Die motivering van de bestreden beslissing, niet pertinent en deugdelijk is. Waarom verwerende partij erkent niet deze geldige motivering, door welke criteria en volgens welke wettelijke basis heeft hij het gedaan, verweerder doet geen toelichting.

Uit de bestreden beslissing blijken dat de elementen die door verwerende partij in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard.

2. Schending van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet Verzoekers hebben geldige motivering voorgebracht in verband van gebrek van documenten die hun identiteit aantonen. De reden is, dat verzoekers hadden zijn asiel aangevraagd zonder identiteitsdocumenten en meer dan 5 jaar onaangebroken verblijven op grondgebied van België. Deze feiten worden door verwerende partij niet ontkent, maar zij beweert, dat verzoekers hebben helemaal geen geldige redenen verstrekken:

"Betrokkenen tonen niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocumenten te verweren in België."

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing de persoonlijke onmogelijkheden van verzoekers in ogenschouw of in overweging heeft genomen of heeft onderzocht. Bovendien merkt de verzoekende partij op dat nergens in het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geëist dat de aanvraag van een paspoort, gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart bij de ambassade, van verzoekers wordt bewezen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen.

Vorderingen tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing van eerste verzoeker en tweede bestreden beslissing van tweede verzoeker:

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"...1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten"

Artikel 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

2° hetzij van een geldig paspoort...;"

Die artikelen onderscheid duidelijk bezit van houderschap. Onverminderd de feitelijke beschikking die een houder heeft over een geldige paspoort weet die houder dat hij niet de bezitter is.

Het is duidelijk dat een paspoort is het eigendom van de staat, die wordt afgegeven aan de burgers voor tijdelijk gebruik. Dus de verzoekers kunnen nooit in het bezit van een geldig paspoort zijn. Reden van de bestreden beslissingen van de verwerende partij:

"Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

De motiveringsplicht van de verwerende partij kan niet beantwoorden aan de realiteit.

Van het begin dat verzoekers in België verbleven waren, zij niet in het bezit van het minste identiteitsbewijs. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen die feiten niet betwist, aldus heeft de verwerende partij die onmogelijkheden van de verzoekende partij niet ontkent. Gebrek van de identiteitsdocumenten van de verzoekende partij, de onmogelijkheden om een gevolg te geven om de bevelen het grond gebied te verlaten, zijn echt buitengewone omstandigheden van hun bewijzen. In casu de motiveringsplicht van de verwerende partij in de bestreden beslissingen kan niet draagkrachtig zijn en deze beslissingen effectief verantwoorden."

4.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil

zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de lezing van de middelen blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen en deze begrijpen, vermits zij zich hier niet mee akkoord konden verklaren en deze inhoudelijk aanvechten. Aldus dient te worden vastgesteld dat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De eerste bestreden beslissing is genomen op het determinerend motief dat de aanvraag niet vergezeld ging van kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt :

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1;

–de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

–[...]”

In de mate verzoekers in het middel aanvoeren dat de website www.fms.gov.ru « andere huidige voorwaarden (bevat) die kunnen bevestigen dat de verzoekers die hun onmogelijkheid om het vereiste document te verwerven in België op geldige wijze hebben aangetoont. », beperken zij zich tot een eenvoudige stellingname, zonder dat daarmee geduïd wordt waarom de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De grief mist aan precisie en is niet van aard aan te tonen waarom het motief dat zij zich voor het bekomen van een paspoort wel degelijk kunnen wenden tot de Russische ambassade te Brussel, niet pertinent zou zijn.

Waar verzoekers aanvoeren dat de motivering van de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn, kunnen zij niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing staat enkel te lezen dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument, noch van redenen waarom zij van deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zouden zijn vrijgesteld. Het gaat om niet-cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden, zodat de verwerende partij terecht beide omstandigheden heeft nagegaan. De Raad acht deze motivering voldoende duidelijk en treedt verzoekers niet bij waar zij beweren dat dit een ernstige tegenstrijdigheid inhoudt.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In de mate verzoekers in het tweede onderdeel betogen dat zij waren vrijgesteld van de voorwaarde om identiteitsdocumenten voor te leggen een vermits zij asiel hebben aangevraagd en meer dan vijf jaar onafgebroken verbleven op het Belgisch grondgebied, kunnen zij evenmin worden bijgetreden. Verzoekers tonen met hun verklaringen geenszins aan dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging nog een asielprocedure lopende hadden die niet definitief was afgewezen, of dat zij hiertegen een toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hadden ingediend, derwijze dat zij conform artikel 9bis, tweede lid, van de vreemdelingenwet zouden zijn vrijgesteld van de documentaire identiteitsvoorwaarde. Daarenboven blijkt uit hun aanvraag niet dat zij dit hebben aangevoerd.

Waar zij aanvoeren dat zij reeds vijf jaar op het grondgebied verblijven, blijkt uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet dat dit hen zou vrijstellen van het voorleggen van een identiteitsdocument.

Ook waar zij aanvoeren dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet wordt vereist dat de aanvraag van een paspoort, gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart bij de ambassade van verzoekers wordt bewezen, gaan ze uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing antwoordt hiermee enkel op het betoog in de aanvraag van verzoekers waarin zij stellen dat zij dienen terug te keren naar Rusland om een paspoort te komen. Het antwoord van de verwerende partij, dat zij niet aantonen dat zij een paspoort of gelijkwaardig identiteitsdocument niet zouden kunnen bekomen via de Russische ambassade in België, is in dit opzicht wel degelijk pertinent. Het tweede onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.1.3. In een tweede middel betogen verzoekers dat de bestreden beslissing ten onrechte vereist dat zij de “bezitter” dienen te zijn van een paspoort, terwijl een paspoort steeds de eigendom blijft van de staat en de artikelen 2 en 7 van de vreemdelingenwet enkel gewaagt van “houderschap” van een paspoort.

Verzoekers verliezen zich hiermee in een theoretisch en etymologisch betoog met betrekking tot het gebruik “in het bezit zijn” versus het woordgebruik “houder zijn” van een geldig paspoort. Verzoekers, die op generlei wijze betwisten dat zij inderdaad geen “houder” zijn van het paspoort, tonen met een dergelijk betoog niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste vaststellingen in feite en in rechte.

Het tweede middel is niet gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT